

Can Nuroğlu

NEDEN TANRIM?

GDK YAYIN NO: 536
KİTAP: Neden Tanrım
YAZAR: Can Nuroğlu

ISBN: 978-625-7927-91-8
T.C. Kùltür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© Gerçeğe Doğru Kitapları
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San.
Sit. No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Tùrkiye
Tel. (0212) 567 89 92-93
E-mail: yaybilgi@gmail.com
www.gercegedogru.com

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92-93
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul
Mayıs 2023

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

*Ya RAB, neden uzak duruyorsun,
Sıkıntılı günlerde kendini gizliyorsun?
Kötüler gururla mazlumları avlıyor,
Mazlumlara kötülerin kurduğu tuzağa düşüyor.*

*Kötü insan içindeki isteklerle övünür,
Açgözlü insan RAB'be lanet okur,
O'nu hor görür.*

*Kendini beğenmiş kötü insan Tanrı'ya yönelmez,
Hep, "Tanrı yok!" diye düşünür.*

*Kötülerin yolları her zaman başarıya götürür.
Öyle yücedir ki senin yargıların,
Kötüler anlayamaz, düşmanına burun kıvrır.
İçinden, "Ben sarsılmam" der,
"Hiçbir zaman sıkıntıya düşmem."
Ağzı lanet, hile ve zulüm dolu,
Dilinin altında kötülük ve fesat saklı.*

*Köylerin çevresinde pusu kurar,
Masumu gizli yerlerde öldürür,
Çaresizi sinsice gözler.
Gizli yerlerde pusuya yatar
Çalıltaki aslan gibi,*

*Kapmak için mazlumu bekler
Ve ağına düşürüp yakalar.*

*Kurbanları çaresiz çöker,
Saldıranın üstün gücü altında ezilir.
Kötü insan içinden, "Tanrı unuttu" der,
"Örttü yüzünü, asla göremez."*

*Kalk, ya RAB, kaldır elini, ey Tanrı!
Mazlumları unutma!
Neden kötü insan seni hor görsün,
İçinden, "Tanrı hesap sormaz" desin?*

*Oysa sen sıkıntı ve acı çekenleri görürsün,
Yardım etmek için onları izlersin;
Çaresizler sana dayanır,
Öksüzün yardımcısı sensin.*

*Kötünün, haksızın kolunu kır,
Sormadık hesap kalmasın yaptığı kötülükten.*

*RAB sonsuza dek kral kalacak, uluslar
O'nun ülkesinden temizlenecek.*

*Mazlumların dileğini duyarsın, ya RAB,
Yüreklendirirsin onları,
Kulağın hep üzerlerinde;
Öksüze, düşküne hakkını vermek için,
Bir daha dehşet saçmasın ölümlü insan."*

Peygamber Davut (Mezmur 10)

GİRİŞ

Neden? Bu, basit bir soruya benziyor ama oldukça derin ve engin mevzulara yelken açar. Hatta, bu yolculuğa başlayan birçok kişi geri dönmüyordur. Kimisi inancını kaybeder, kimisi kendini de kaybetmiştir. O yüzden bu sorudan çekiniriz. Ne var ki büyük bir facia ya da felaket geçirdikten sonra *neden* sorusu gündüz hayalet gibi arkamızdan gezer ve geceleyin de uykumuzu kaçıırır. Neden bunlar başıma geliyor? Neden bu kadar acıyor? Neden dualarımız karşılıksız kalıyor? Neden Tanrı bunlara müsaade ediyor? Neden, neden sorularının ardı arkası kesilmiyor.

Neden sorusu aslında hayatta ele alınacak en ağır meselelerden biridir, kaçınılmazdır. İstesek de istemesek de günü gelir bir kaza, bir kriz ya da bir katliam ile karşı karşıya gelir ve biz de bu soruyu sormak zorunda kalırız... Neden? Aslında yanlış giden birçok duruma belki de her gün facia ve felaket haberleri izlediğimiz için alışmışızdır; seyredince bir anlığına, biraz üzülürüz ama bize dokunduğunda, işte o zaman her şey değişir... Peki ama neden? Bugüne kadar başkalarının acı çektiğini uzaktan

izlemiştir, hatta içimizden belki de hak ediyorlar diye düşünmüşüzdür, şimdiyse yanan bizim canımız ve ruhumuzun feryadını bastıramıyoruz... Neden?

Böylesi acı durumların içindeyken neden sorusuna verilen klasik cevaplar da şifa vermek yerine yaralı yüreğimizi tahriş eder sanki. Zira, bir cevaptan ziyade bizim aradığımız tesellidir. Ama o da yeterli değildir. Ruhumuz tutuşan orman gibi yanıyor, neden ya da nasıl yanmaya başladığı pek önemli değil artık, önemli olan acımızın bir an evvel dinmesidir. Ama bir süre sonra ormanın ağaçları küle döndüğü zaman bizler de asıl soruya geri dönüyoruz... Neden?

Son yıllarda Orta Doğu genelinde yaşanan acı olayların haddi hesabı yok. Savaşlar, depremler, isyanlar ve devrimler. Doğal olarak yüreğimizde bu önemli soru yankılanıyor... Neden? Genellikle insanlara, *'Allah öyle istedi... kaderimiz budur'* denmesi bizi hiç ama hiç tatmin etmiyor. Hatta, ruhumuz ve canımız buna isyan ediyor... Neden? Neden Allah bunu istesin ki? Yüce Yaradan neden buna izin versin? Böylesi gaddar bir Allah'a gerçekten inanmaya değer mi?

Bu soruların cevabı var mı? Kimine göre yoktur, sadece kaderimize teslim olmamız gerekir. Ne var ki dürüst olmak gerekirse bu yanıt ne aklımızı ne de yüreğimizi tatmin ediyor. Bu soruların mantıklı bir cevabı olması gerekir.

Elbette ki evrenin tüm sırlarını anlamayı bekleyemeyiz ama tutunacak bir dalımız olsa bile yeterli olur. Bu kitapta bizler bu derin mevzuları Hristiyan bir perspektiften yanıtlamaya çalışacağız. Nitekim bu coğrafyada yaşananlar, dil veya din ayrımı yapmadan, hepimizi derinden sarsmıştır. O yüzden inancımız ya da felsefemiz ne olursa olsun, hepimizin bu soruları acilen yanıtlamaya ihtiyacı vardır.

“Neden” dediğimiz derin mevzulara dalar-ken, birçok insanımızın yüreğinde hâlâ yanıp tutuşan acıları küçümsemek gibi bir niyetimiz yok elbette. Kayıplarımız büyük ve acısı ancak zamanla geçmeye başlasa bile her zaman yüreğimizde bir boşluk kalacaktır. Aynı zamanda neden sorusunu irdelememizin amacı sadece felsefik bir tartışmaya girmekten ziyade, gerçekten acı çeken kardeşlerimize Tanrı’nın kutsal sözlerine dayanan bir cevap sunarak, yüreklerinin bir nebze de olsa iyileşmesine yardımcı olmaktır. Çünkü acılar dindiği zaman yine dönüp dolanacağımız konu şudur: Neden? Ama bu sorular ebediyen yanıtızsız kalacak değildir.

Tanrı’nın Sözü adımlarımıza çıra ve yolu-muza ışıktır. Bu karanlık vadilerden geçerken bu ışıktan yararlanarak, Rab’bin göksel nuruna doğru birlikte ilerlemeye çalışacağız. Kuşkusuz

Tanrı bizi çaresiz bırakmadığı gibi kendisi bize rehber olacaktır.

TANRIM NEREDESİN?

Acı çektiğimizde genellikle yalnız, çok yalnız hissederiz. Etrafımızda başkaları da acı çekse bizim acımız farklıdır. Onların acılarına tamamıyla empati kuramadığımız gibi kimse bizim acımıza tam anlamıyla ortak olamaz, hiç kimse canımızın acısını paylaşamaz. Yüreğimizin تنها yerlerinde tek başımıza gezinir, ağlar sızlarız, haykırırız ama kimse duymaz sanki. Acılarımızla baş başa kaldığımızda, hiç kimsenin erişemediği karanlık iç odalarımıza çekildiğimizde, keşke en azında Tanrı burada olsaydı, diye söylenebiliriz.

Dibe vurduğumuz zaman başkalarının da dibe vurduğunu biliyor olsak da bizimkisi hep farklı gelir. Belki şu anda bile o karanlık yerlerde geziniyordur. Ancak daha önce, benzer ıssız ve karanlık yerlerden geçen birinden duymaya ne dersin? Belki onun deneyimleri sizin karanlığınızı aydınlatabilir.

Çoğumuz Yusuf'un hikâyesini tamamıyla olmasa da duymuşuzdur. Oldukça masum bir

genç olmasına rağmen başına çok büyük sıkıntılar geldi. Bunlarla nasıl başa çıktığına bakıp, kendimize çok önemli bir takım dersler çıkartabiliriz. Aslında çocukken Yusuf babası Yakup'un favori çocuğuydu, gözbebeği gibi onu korur ve kayırırdı. Ne var ki bundan dolayı Yusuf'un ağabeyleri onu gitgide kıskanmaya başladılar. Hatta günü geldi Yusuf'u yok etmek için komplo kurmaya başladılar. Peki ama o noktaya nasıl geldiler?

Yusuf aslında akıllı bir delikanlıydı. Babasının eli altında büyüdü, böylece ataları İbrahim'in Tanrısı'nı tanımış ve O'na yaraşır bir yaşam benimsemişti. Fakat doğru olanı yapmaya çalıştıkça, yaramaz ağabeylerinin öfkesini üzerine çekiyordu. Onların yanlışlarını babasına aktardıkça, gazaplarını daha da körükledi. Son olarak da Tanrı'dan gelen bir takım rüyalar başına büyük bir iş açmıştı. Rüyalarında aile fertlerinin etrafında dizilip, huzurunda eğildiklerini gördü. Bu gibi düşlerini ailesine anlatınca doğal olarak ağabeyleri, '*Başımıza kral mı olacaksınız?*' diye alay edip ondan daha çok nefret etmeye başladılar.

Günün birinde Yakup, çobanlık yapan diğer oğullarına bakması için Yusuf'u yanlarına gönderdi. Onu daha uzaktan gören ağabeyleri, '*İşte düş hastası geliyor*' diyerek homurdanmaya başladılar. Sonra kendi aralarında Yusuf'tan kurtulmak için komplo kurdular. Yanlarına

gelen Yusuf'u birden yakalayıp, soydular ve yakınlarındaki bir kuyuya attılar. Bütün itirazlarına rağmen acımasız ağabeyler onu hiç dinlemeyip, Yusuf'a ne yapacaklarına karar vermek için yemeğe oturdular. O sırada kuyunun dibinde çamura batan Yusuf'un neler hissettiğini tahmin edebiliriz. *'Neden bunu yapıyorlar? Ben ne yaptım ki? Öz kardeşlerine nasıl bunu yaparlar?'*

Kendi aralarında Yusuf'a ne yapacaklarına karar veremeyen ağabeyler, birden kendilerine doğru gelen İsmaili bir kervan gördüler. Kendi elleriyle Yusuf'a zarar vermek istemedikleri için uzaktan akraba olan İsmaililer'e satmaya karar verdiler. Böylece Yusuf'u kuyudan çıkartıp yanlarından geçen tüccarlara 20 gümüşe sattılar. Yollarına devam eden İsmaililer Yusuf'u

Mısır'a götürdüler. Orada onu köle olarak firavunun bir görevlisine, muhafız birliği komutanı olan Potifar'a sattılar.

Yabancı bir ülkede, birçok ülkeden toplanmış birbirinden tuhaf, iğrenç kokan ve hayvan muamelesi gören insanlar arasında genç Yusuf'un neler hissettiğini tahmin edebiliyoruz. *'Benim burada ne işim var? Daha geçen gün babamın yanında yatar uyurdum, hiçbir eksiğim yoktu, şimdiyse hiç tanımadığım insanlarla yatıp kalkıyorum, kimseyle anlaşamıyorum, yapayalnız hissediyorum... Tanrım neredesin? Buna nasıl izin verirsin? Sana ne yaptım ki? Beni neden terk ettin?'*

İşte tam burada Yusuf'un hikâyesini aktaran Tevrat'ta şu ifadeyi okuyoruz:

"RAB Yusuf'la birlikteydi ve onu başarılı kılıyordu. Yusuf Mısırlı efendisinin evinde kalıyordu. Efendisi RAB'bin Yusuf'la birlikte olduğunu, yaptığı her işte onu başarılı kıldığını gördü. Yusuf'tan hoşnut kalarak onu özel hizmetine aldı. Evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu ona verdi. Yusuf'u evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığı andan itibaren RAB Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evini, tarlasını, kendisine ait her şeyi bereketli kıldı. Potifar sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi; yediği yemek dışında hiçbir

şeyle ilgilenmedi. Yusuf güzel yapılı, yakışıklıydı” (Yaratılış 39:2-6).

Her şey ‘RAB Yusuf’la birlikteydi’ ifadesiyle değişti. Böylece köle olarak eve giren delikanlı, kısa bir süre sonra efendisinin her şeyi üzerinde sorumlu oldu. Bu başarı hikâyesinin kilit noktası tam olarak budur: *Yusuf Tanrı’nın varlığına güvendi.* Gerçekte Tanrı’nın kendisiyle birlikte olduğunu hissedip hissetmediğini bilmiyoruz ama her şeye rağmen buna inandı ve o andan itibaren her şey değişti. Belki içinde bulunduğu şartlar hemen değişmediyse de Yusuf’un bakış açısının değiştiği kesindir. Çünkü Tanrı’ya isyan etmek, başına gelen şanssızlıklar için Rab’bi suçlayıp O’nu bırakmak yerine O’na sarılıp, O’nun yoluna sadık bir şekilde yaşamayı seçti. İşte acı çekenler için burada ilk ve en önemli ilkeyi öğreniyoruz:

1. İlke - Acı çektüğümüzde ne olursa olsun Tanrı’nın elini bırakmayalım

Acı çekerken içimizde fırtınalar kopabilir, kafamızda binbir soru dolaşabilir, yüreğimizde beklenmedik şüpheler de doğabilir, hatta ruhumuz Rab’be karşı isyan edebilir; ancak günün sonunda O’na arkamızı dönmek yerine O’na sarılmamızdır. Göksel Babamız’ın bu acılara neden izin verdiğini anlamasak da sırtımızı

dönüp başka kime gidebiliriz? Kendisine kızsak da bağırsak da bizi sevdiği için isyanımızı hoşgörüyüyle karşılayacağına emin olabiliriz.

Yusuf bu önemli dersi kimden öğrenmiştir? Elbette ki babası Yakup'tan, o da bunu daha önce çok fazla acıyla denenmiş dedesi İbrahim'de görmüştür. Rab İbrahim'i ilk çağırdığı zaman, onu alabildiğine kutsayıp büyük bir ulusun babası yapacağına söz verdi. Ama İbrahim'le eşi Sara'nın tek bir çocuğu dahi yoktu. Ne var ki İbrahim tüm bu olumsuzluklara rağmen Tanrı'nın vaadine inanmayı seçti ve böylece Rab'bin beğenisini kazandı ve öz eşinden doğan bir çocuğu bağrına basabildi. Yıllar sonra Tanrı ondan sevgili oğlunu kurban etmesini isteyince de yine İbrahim tereddüt etmeden harekete geçerek, Rab'be yürekten güvendiğini kanıtladı. İşte her şey imana dayanır. Yusuf da ataları gibi acılara maruz kaldığında hemen imanını satmadı, aksine Rab'be bağlı kalmayı seçti ve bunun sonucunda Rab'bin bereketini gördü, dahası etrafındaki insanlar da bu bereketten yararlandılar.

Ama dikkat edersek Yusuf'un Rab'be bağlı kalması sonucunda her şey hemen değişmedi. Hâlâ memleketinden uzak bir köleydi. Hatta bunun üzerine daha büyük bir deneme geldi. Okuduğumuz gibi Yusuf yakışıklı biriydi ve çok geçmeden efendisinden başka birinin daha dikkatini çekti:

“Bir süre sonra efendisinin karısı ona göz koyarak, ‘Benimle yat’ dedi. Ama Yusuf reddetti. ‘Ben burada olduğum için efendim evdeki hiçbir şeyle ilgilenme gereğini duymuyor’ dedi, ‘Sahip olduğu her şeyin yönetimini bana verdi. Bu evde ben de onun kadar yetkiliyim. Senin dışında hiçbir şeyi benden esirgemedi. Sen onun karısısın. Nasıl böyle bir kötülük yapar, Tanrı’ya karşı günah işlerim?’ Potifar’ın karısı her gün kendisiyle yatması ya da birlikte olması için direttiyse de, Yusuf onun isteğini kabul etmedi” (Yaratılış 39:7-10).

Yusuf’un Tanrı’ya olan bağlılığı bu olayda çok net bir şekilde sergileniyor. Atası İbrahim gibi imanı denendi ve dürüstlüğünden ödün vermek istemedi. Aslında Yusuf birçok bahane uydurabilirdi. Evinden uzak yabancı bir diyardaydı, nasıl olsa patronun karısı onu zorluyordu adeta; mutlaka buna mantıklı bir kılıf uydurabilirdi. Ama Yusuf direndi, efendisinin namusuna dokunmaya yanaşmadı. Dahası zina işleyerek Tanrı’ya karşı günah işlemeye hiç niyeti yoktu. Nitekim Yusuf’un sözlerinden anlaşıldığı gibi günahın nihai hedefi Tanrı’nın kendisidir. Yani günah işlediğimizde her şeyden önce Tanrı’ya karşı gelmiş oluruz, Göksel Babamız’ın yüreğini incitiriz.

Acı çekip zorlu bir süreçten geçerken bu gibi denenmelerle karşı karşıya kaldığımızda çabucak yenik düşebiliriz. Hatta hissettiğimiz acıyı bastırmak için bazen içimizdeki boşluğu başka şeylerle, zararlı alışkanlıklar ve toksik ilişkilerle doldurmaya kalkabiliriz. Bu tür çözümler kısa vadede işe yarıyor gibi görünse de bir süre sonra başımıza daha büyük işler açtığını görmeye başlarız. Yine çektiğimiz acıdan dolayı kendimize bir takım bahaneler üretmeye başlayabiliriz. Fakat, yaptığımızın gerçekte Tanrı'nın istemine karşı olup bize zarar getirdiğini kabul etmedikçe ancak kendi kendimizi zehirlemiş oluruz. Buradan ikinci çok önemli bir ilke öğreniyoruz:

2. İlke - Acı çektiğimizde kötülüğe bir an bile fırsat vermeyelim

Çektiğimiz acılardan dolayı zayıf düştüğümüzde, bizim acımızdan yararlanmaya çalışacak İblis'in oyunlarına karşı hazırlıklı olmalıyız. Kafamızda sorular ve yüreğimizde büyük sancılar da olsa, kendimizi asla kötülüğe teslim etmemeliyiz. Bir anlık zevk için de olsa hiç değmez. Zorluklara, hatta adaletsizliklere katlanmak bile, İblis'e teslim olmaktan yeğdir.

Yusuf için günbegün Tanrı'ya olan bağlılığının arkasında durup Potifar'ın karısına

direnmek hiç de kolay olmadı. Hatta ilerleyen süreçte bu adanmışlığı çok pahalıya patladı:

“Bir gün Yusuf olağan işlerini yapmak üzere eve gitti. İçerde ev halkından hiç kimse yoktu. Potifar’ın karısı Yusuf’un giysisini tutarak, “Benimle yat” dedi. Ama Yusuf giysisini onun elinde bırakıp evden dışarı kaçtı. Kadın Yusuf’un giysisini bırakıp kaçtığını görünce, uşaklarını çağırdı. ‘Bakın şuna!’ dedi, ‘Kocamın getirdiği bu İbrani bizi rezil etti. Yanıma geldi, benimle yatmak istedi. Ben de bağırdım. Bağırdığımı duyunca giysisini yanımda bırakıp dışarı kaçtı.’ Efendisi eve gelinceye kadar Yusuf’un giysisini yanında alıyordu. Ona da aynı şeyleri anlattı: ‘Buraya getirdiğin İbrani köle yanıma gelip beni aşışılama istedi. Ama ben bağıınca giysisini yanımda bırakıp kaçtı.’ Karısının, ‘Kölen bana böyle yaptı’ diyerek anlattıklarını duyunca, Yusuf’un efendisinin öfkesi tepesine çıktı. Yusufu yakalayıp zindana, kralın tutsaklarının bağlı olduğu yere attı. Ama Yusuf zindandayken RAB onunla birlikteydi. Ona iyilik etti” (Yaratılış 39:11-21).

Ne kadar büyük bir haksızlık! Zavallı Yusuf, doğru olanı yapmaya çalışırken yüz kızartıcı bir iftiraya maruz kalıyor. Ailesinden uzak bir

diyarda köle olmak yetmiyormuş gibi şimdi de kendini bir zindanda buluyordu. Kendisine yöneltilen haksız suçlamalardan dolayı hissettiği öfkeyi ve acıyı tahmin edebiliriz. Ancak bunun ardından, **'RAB onunla birlikteydi. Ona iyilik etti'** sözü dikkatimizi çeker. Bu nasıl bir iyilik ki? O anda Yusuf'a iyilik gibi gelmediği kesindir. Ancak hikâyenin ilerleyen kısmında Tanrı'nın bu acı durumu nasıl iyiliğe çevirdiğini göreceğiz.

O gün zindana düşen Yusuf için nasıl bir iyilik söz konusuydu? Yusuf daha önceki zorluklarda Tanrı'nın elini bırakmadığı ve yeri geldiğinde İblis'e fırsat vermediği için, şimdi de karanlık zindanda Rab'bin varlığını apayrı bir şekilde hissetmeye başladı. Yusuf yaşadığı bütün sıkıntılara karşın, yalnız olmadığını biliyordu. Bunu bilmemiş olsaydı kendini tümünden depresyona teslim edebilirdi. İsyan edip intihar etmeye kalkabilirdi ama baştan beri Tanrı'ya bağlı kalmayı seçtiği için en dibe vurduğu zaman bile paniğe kapılmadı. İşte bu acı durumda yüreğinin şüphelerine yenik düşmemesi Tanrı'nın bir iyiliğiydi. Adaletsizliklere ve zorluklara dayanabilmek Rab'bin bir lütfudur.

Hikâyenin ilerleyen bölümünde Yusuf'un zindanda yaşadıklarını görüyoruz:

“Zindancıbaşı Yusuf'tan hoşnut kaldı. Bütün tutsakların yönetimini ona verdi. Zindanda olup biten her şeyden Yusuf sorumluydu.

Zindancıbaşı Yusuf'un sorumlu olduğu işlerle hiç ilgilenmezdi. Çünkü RAB Yusuf'la birlikteydi ve yaptığı her işte onu başarılı kılıyordu” (Yaratılış 39:21-23).

Yusuf kendini tümünden bırakmak yerine, etrafındaki insanlara hizmet etmeye adandı. Kendi acısına odaklanmak yerine başkalarının dertlerine yöneldi. Bu şekilde zindanda bile Yusuf yeniden yükselmeye başladı ve insanların güvenini kazanarak önemli sorumluluklara sahip oldu. Ama bu ayetlerin son cümlesinde okuduğumuz gibi Yusuf'un başarısının sırrı çok güçlü veya akıllı olması değil, Tanrı'nın onunla birlikte olmasıydı. Zira Yusuf Tanrı'ya dayanmayı öğrendi. Rab'bin hikmetine ve gücüne güvenerek önüne konan hizmete odaklandı. Böylece Tanrı'nın kendisiyle birlikte olduğunu hissettiği için ayakta kalabildi.

Şimdiye kadar Yusuf'un hikâyesi oldukça olumsuz bir gidişattan ilerliyor fakat bir anda her şey kötü olduğu gibi yine bir anda her şey iyiye dönebilir. Firavun'un bazı görevlileri de zindana düştü ve Yusuf onlara hizmet ediyordu. Bir gün gördükleri rüyaları kendisine anlattılar ve Yusuf'un bunları hikmetli bir şekilde yorumlaması üzerine Firavun'un baş sakisi yine saraydaki görevine döndü. Bir süre sonra Firavun da tuhaf bir rüya gördüğünde, sakinin önerisi uyarınca düşünüyorum yorumlaması için

Yusuf'u zindandan çağırtdı. Kendini bir anda sarayda bulan Yusuf'un da mütevazi bir şekilde kralın rüyasını yorumlaması üzerine Firavun onu ansızın hizmetine almaya karar verdi. Böylece Mısır'a köle olarak gelen Yusuf bir anda ülkenin yöneticisi oldu.

Aradan yıllar geçti ve kıtlık sebebiyle Mısır'a buğday satın almaya gelen ağabeyleri Yusuf'la yine karşılaştılar. Ancak Yusuf'u tanıyamadılarsa da en başta kendi rüyalarında gördüğü gibi Yusuf'un aile fertleri, önünde eğildiler. Sonra Yusuf kim olduğunu açıklayınca onlardan intikam alacağını düşünerek ağabeyleri büyük bir paniğe kapıldılar. Fakat Yusuf yine yürek temizliğini sergileyerek şöyle cevap verdi:

"Beni buraya sattığınız için üzölmeyin. Kendinizi suçlamayın. Tanrı insanlığı korumak için beni önden gönderdi. Çünkü iki yıldır ülkede kıtlık var, beş yıl daha sürecek. Kimse çift süremeyecek, ekin biçemeyecek. Tanrı yeryüzünde soyunuzu korumak ve harika biçimde canınızı kurtarmak için beni önünüzden gönderdi. Beni buraya gönderen siz değilsiniz, Tanrı'dır!" (Yaratılış 45:5-8).

Anlaşılan yaşadığı tüm zorluklara rağmen Yusuf hepsinde Tanrı'nın hikmetini görmeye başlamıştı. Rab'be güvendiğı için zamanla çok

farklı bir perspektife sahip olmuştı. Ağabeylerine kin tutmak yerine kendini Tanrı'nın ellerine teslim ederek, ilahi hikmetine sığındı. Böylece, daha sonra yine şüpheyeye düşen ağabeylerine şunu söyleyebildi:

“Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı bugün olduğu gibi birçok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi” (Yaratılış 50:20).

3. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'nın iyiliğini ve hikmetini gözlemleyelim

Belki şu anda içinde bulunduğumuz zorluklardan ne iyilik çıkabilir diye merak ediyoruz. Çektiğimiz acının nasıl olumlu bir sonucu olabilir ki diye soruyor olabiliriz. Belki bu soruyu sormak için henüz çok erkendir. Ancak şundan emin olmalıyız ki Göksel Babamız'ın hikmeti öyle engindir ki en korkunç acıdan iyilik çıkartabilecek güçtedir. Kaldı ki bugün o acılı sürecin neresinde olursak olalım, Yusuf gibi Tanrı'nın varlığına şüphe etmeden dayanırsak er ya da geç Tanrı'nın iyiliğini göreceğimiz kesindir.

Şimdi en baştaki soruya dönebiliriz: Acı çektiğimizde Tanrı nerededir? Başından sonuna kadar Rab bizimle birlikte! Bazen varlığını hissetmeyebiliriz ya da çektiğimiz acıdan dolayı

isyan da edebiliriz ama Tanrı yine de bizim yanıbaşımızdadır. Fırtınalı günlerde güneşin ışığını ve sıcaklığını hissetmeyebiliriz ama bu güneşin olmadığı anlamına gelmez, sadece gözüküyordur. Bulutların arkasında yine de parlıyor ve yakında bir gün yine yüzünü bize gösterecek ve yüreğimizi ısıtacaktır. Aynı şekilde bugün Tanrı'nın varlığını hissetmeyebiliriz ama kendisine bağlı kalırsak eninde sonunda iyiliğini göreceğimize emin olabiliriz.

TANRIM NE YAPTIM Kİ SANA?

Bir insanın başına kötü bir şey geldiği zaman doğal olarak onu sorgulamaya başlarız: *'Acaba bunu hak edecek ne yapmış olabilir?'* Hepimiz bu tarz düz mantıkla hemen acı sonucun sebebini araştırmaya çalışırız. Nitekim, her şeyin bir nedeni varsa, birileri acı çekiyorsa mutlaka kişinin bunda bir sorumluluğu vardır diye düşünürüz. Haksız da değiliz çünkü Tanrı'ya inanan herkes ilahi adalete de inanır. Böylece, Tanrı birinin başına kötü bir şey getirdiyse, mutlaka bunu hak edecek bir günah işlemiş olsa gerek diye düşünürüz.

İlk bakışta kurduğumuz bu denklem ne kadar mantıklı gelse da hayatın bu kadar basit olmadığını biliyoruz. İnsanın başına gelen her kötülük kendi yaptığı belirli bir hatadan kaynaklanmıyor. Mesela, kaza sonucu trafikte ölen nice masum çocuk var, onların günahı nedir? Doğuştan acı çeken veya ölümcül hastalıklara yakalanan arkadaşlarımız var, onların günahı nedir? Doğal afet sebebiyle

canından olan nice insanımız oldu, onların günahı nedir? Savaş sonucu her şeylerini kaybeden kişilerin günahı nedir?

Tabii bunları dile getirdiğimiz zaman bazımız tedirgin olabiliyor çünkü her şeyin üzerinde hüküm süren tek Tanrı'ya inandığımız için sanki yüce Yaratan bunları başımıza getirmiş oluyor. Bu da mantıklı değil çünkü evrenin hakimi olan Tanrı'nın adil olduğuna inanıyoruz. Rab bunca adaletsizliğin sebebi olamaz, değil mi? Yine de kimileri, Tanrı'dan her şey beklenir şeklinde kaderciliğe inanmayı tercih eder. Ama bu da ruhumuzu tatmin etmez. Acaba gözden kaçırdığımız ve denkleme katmayı unuttuğumuz şeyler var mı? Özellikle söz konusu kötülük veya acı bize doğrudan dokununca, bu sorunun cevabı büyük önem taşımaya başlıyor. Ben bunu hak edecek ne yaptım ki?

Aslında asırlardır insanlar bu mevzuyu anlamak için kafa yoruyorlar. Neden kötülük iyilerin başına gelir? İnsanlar olarak sınırlı kapasite ve deneyimlerimizle bunu tam olarak çözümlenememesi mümkün olmasa bile benzer yollardan geçmiş birinden yardım alabiliriz. Bu konuda belki en tecrübeli isim Eyüp olsa gerek. Öncelikle kısaca bir geçmişine bakalım:

“Ûs ülkesinde Eyüp adında bir adam yaşardı. Kusursuz, doğru bir adamdı. Tanrı'dan

korkar, kötülükten kaçınırdı. Yedi oğlu, üç kızı vardı. Yedi bin koyuna, üç bin deveye, beş yüz çift öküze, beş yüz çift eşeğe ve pek çok köleye sahipti. Doğudaki insanların en zengini oydu. Oğulları sırayla evlerinde şölen verir, birlikte yiyip içmek için üç kızkardeşlerini de çağırırlardı. Bu şölen dönemi bitince Eyüp onları çağırıp kutsardı. Sabah erkenden kalkar, ‘Çocuklarım günah işlemiş, içlerinden Tanrı’ya sövmüş olabilirler’ diyerek her biri için yakmalık sunu sunardı. Eyüp hep böyle yapardı” (Eyüp 1:1-5).

Daha ne olsun! Bundan daha dürüst bir adam bulmak zor. Belli ki dürüstlüğünden dolayı Tanrı onu alabildiğine bereketledi, hiç bir eksiği yoktu. Dahası, kendi doğruluğu bir yana çocuklarının üzerine titremesi ve onları kötülükten korumak için tedbirli davranması gerçekten etkileyicidir. Eyüp’ün ne zaman ya da tam olarak nerede yaşadığını bilemesek de oldukça saygın bir Tanrı adamı olduğu kesindir. Ama hiçbir şey onu başına gelecek felaketler için hazırlayamazdı.

“Bir gün Eyüp’ün oğullarıyla kızları ağabeylerinin evinde yemek yiyip şarap içerken bir ulak gelip Eyüp’e şöyle dedi: ‘Öküzler çift sürüyor, eşekler onların yanında

otluyordu. Sabalılar baskın yaptı, hepsini alıp götürdü. Uşakları kılıçtan geçirdiler. Yalnız ben kaçıp kurtuldum sana durumu bildirmek için.’ O daha sözünü bitirmeden başka bir ulak gelip, ‘Tanrı ateş yağdırdı’ dedi, ‘Koyunlarla uşakları yakıp küle çevirdi. Yalnızca ben kaçıp kurtuldum durumu sana bildirmek için.’ O daha sözünü bitirmeden başka bir ulak gelip, ‘Kildaniler üç bölük halinde develere saldırdı’ dedi, ‘Hepsini alıp götürdüler, uşakları kılıçtan geçirdiler. Yalnızca ben kurtuldum durumu sana bildirmek için.’ O daha sözünü bitirmeden başka bir ulak gelip, ‘Oğullarınla kızların ağabeylerinin evinde yemek yiyip şarap içerken ansızın çölden şiddetli bir rüzgâr esti’ dedi, ‘Evin dört köşesine çarptı; ev gençlerin üzerine yıkıldı, hepsi öldü. Yalnız ben kurtuldum durumu sana bildirmek için.’ Bunun üzerine Eyüp kalktı, kaftanını yırtıp saçını sakalını kesti, yere kapanıp tapındı. Dedi ki, ‘Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı, RAB’bin adına övgüler olsun!’ Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı’yı suçlamadı” (Eyüp 1:13-22).

İnanılmaz bir yıkım! Üst üste gelen kötü haberler adamı perişan etti. Özellikle on çocuğunu bir kerede kaybetmesi, olacak şey

değildi. İnsan bir felakette her şeyini kaybetse bile *'yeter ki aileme bir şey olmasın'* der. Ama Eyüp çocukları dahil her şeyini bir günde kaybetti. Bu acı haberi duyar duymaz yasa bürünen Eyüp ne yaptı? Yere kapanıp tapındı. İnanılmaz! Çoğumuz Tanrı'ya isyan ederdik ama Rab'den korkan Eyüp'ün yaptığı ilk şey Tanrı'nın önünde secde etmektir. Yaptığına şaşırarak insanlara şu açıklamayı yaptı: ***"Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı, RAB'bin adına övgüler olsun!"***

Biz olsaydık, *"Tanrım ne yaptın böyle? Çocuklarımı benden nasıl alırsın? Ben sana ne yaptım?"* derdik. Ancak Eyüp bu hatayı yapmıyor. Aksine kendi içinde farklı bir hesaplaşma yapıyor: Tanrı'dan almadığım neyim var ki? Aslında "bana ait" denecek bir şeyimiz yoktur. Dahası Tanrı'dan hak diye talep edebileceğimiz bir şeyimiz de yoktur. Fakat itiraf etmeliyiz ki çoğumuz hayata böyle bakmıyoruz. Kendimizce pek çok şeye sahibiz ve bunlar elimizden alınca 'adaletsizlik' diye bağırıyoruz. Oysa ki gerçek anlamda Tanrı'nın lütfü dışında neyimiz var ki?

Birisi, *"Bu evi, bu arabayı ben alın terimle aldım"* diye itiraz edebilir. Peki, çalışmak için kim sana güç verdi? Bir şeyleri tasarlamak için kim sana akıl verdi? Tanrı değil mi? Şu an aldığımız nefes bile onun lütfundan gelir. Hayat bize bağışlanan bir armağandır, kazandığımız

bir hak değil. O yüzden bir şeyleri kaybettiğimizde bizimmiş gibi yakınamayız. İşte burada acıya ilişkin önemli bir prensip daha öğreniyoruz.

4. Acı çektiğimizde hayata dair beklentilerimizi gözden geçirelim

Her şeyimizi Rab'den aldık. Dolayısıyla Tanrı verdiğiine göre, geri almaya da hakkı vardır. Eyüp bunu çok iyi anladı, o yüzden acı çekerken de yüzünü Rab'be çevirip tapınabildi. Daha sonra Eyüp fiziksel olarak da acı çekmeye başladı, vücudu iri yarı çıbanlarla doldu. Sevgili karısı ona gelip şöyle dedi: *"Hâlâ doğruluğunu sürdürüyor musun? Tanrı'ya söv de öl bari!"* Yine de Eyüp şöyle yanıt verdi, *"Nasıl olur? Tanrı'dan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi?"* Tabii burada Eyüp'ün eşinin de çok acı çektiği belli, nitekim o da on çocuğunu birden kaybetmişti. Kocasını bir an evvel ölüp acılarından kurtulsa daha iyi olur diye düşünmüş olabilir. Ancak Eyüp'ün bakış açısı çok farklıydı.

Bu sırada Eyüp'ün başına gelenleri duyan üç dostu acısını paylaşmak, onu avutmak için yanına geldiler: Elifaz, Bildat ve Sofar. Ne var ki uzaktan onu hiç tanıyamadılar, böylece yüksek sesle ağlayıp kaftanlarını yırtarak başlarına toprak saçtılar. Yedi gün yedi gece

Eyüp'le birlikte yere oturdular. Kimse ağzını açmadı, çünkü ne denli acı çektiğini görüyorlardı. Ama bu sırada hepsi içlerinde bir şeyleri sorguluyorlardı... Neden? Acaba Eyüp bunu hak edecek ne yapmış olabilir? Biz onu çok iyi, dürüst bir adam sanıyorduk ama demek ki öyle değildi... Acaba gizli saklı bir günahı mı vardı?

Keşke ağızlarını hiç açmasalardı ama yedinci günden sonra dayanamayıp Eyüp'ün başına gelenlere ilişkin yorumlarını dile getirmeye başladılar. En başta Elifaz dostunu övdükten sonra alttan alta Eyüp'ün günahını sorgulamaya başlar. Eyüp de Tanrı'ya karşı günah işlemediğini savunmaya çalışır ve bu şekilde aralarındaki diyalog sürer:

Elifaz: “Biri sana bir şey söylemeye çalışsa gücenir misin? Kim konuşmadan durabilir? Evet, pek çoklarına sen ders verdin, zayıf elleri güçlendirdin, tökezleyeni senin sözlerin ayakta tuttu, titreyen dizleri sen pekiştirdin. Ama şimdi senin başına gelince gücüne gidiyor, sana dokununca yılgınlığa düşüyorsun. Senin güvendiğin Tanrı’dan korkun değil mi, umudun kusursuz yaşamında değil mi? Düşün biraz: Hangi suçsuz yok oldu, nerede doğrular yıkıma uğradı?” (Eyüp 4:2-7).

Eyüp: “İnsan ne ki, onu büyütesin, üzerinde kafa yorasın, her sabah onu yoklayasın, her an onu sınavasın? Gözünü üzerimden hiç ayırmayacak mısın, tükürüğümü yutacak kadar bile beni rahat bırakmayacak mısın? Günah

işledimse, ne yaptım sana, ey insan gözcüsü? Niçin beni kendine hedef seçtin? Sana yük mü oldum? Niçin isyanımı bağışlamaz, suçumu affetmezsin? Çünkü yakında toprağa gireceğim, beni çok arayacaksın, ama ben artık olmayacağım” (Eyüp 7:17-21).

Bildat: “Ne zamana dek böyle konuşacaksın? Sözlerin sert rüzgâr gibi. Tanrı adaleti saptırır mı, Her Şeye Gücü Yeten doğru olanı çarpıtır mı? Oğulların ona karşı günah işlediyse, isyanlarının cezasını vermiştir. Ama sen gayretle Tanrı’yı arar, Her Şeye Gücü Yeten’e yalvarırsan, temiz ve doğruysan, O şimdi bile senin için kolları sıvayıp seni hak ettiğin yere geri getirecektir. Başlangıcın küçük olsa da, sonun büyük olacak” (Eyüp 8:2-7).

Eyüp: “Nerde kaldı ki, ben O’na yanıt vereyim, O’nunla tartışmak için söz bulayım? Haklı olsam da O’na yanıt veremez, merhamet etmesi için yargıcıma yalvarırdım ancak. O’nu çağırırsam, O da bana yanıt verseydi, yine de inanmazdım sesime kulak verdiğine. O beni kasırgayla eziyor, nedensiz yaralarımı çoğaltıyor. Soluk almama izin vermiyor, ancak beni acıya doyuruyor. Sorun güç sorunuysa, O güçlüdür! Adalet sorunuysa, kim O’nu mahkemeye çağırabilir? Suçsuz olsam ağzım beni suçlar, kusursuz olsam beni suçlu çıkarır” (Eyüp 9:14-20).

Sofar: *“Bunca söz yanıtsız mı kalsın? Çok konuşan haklı mı sayılsın? Saçmalıkların karşısında sussun mu insanlar? Sen alay edince kimse seni utandırmaz mı? Tanrı’ya, ‘İnancım arıdır’ diyorsun, ‘Senin gözünde temizim.’ Ama keşke Tanrı konuşsa, sana karşı ağzını açsa da, bilgeliğin sırlarını bildirse! Çünkü bilgelik çok yönlüdür. Bil ki, Tanrı günahlarından bazılarını unuttu bile”* (Eyüp 11:2-6).

Eyüp: *“Kendinizi bir şey sandığınız belli, ama bilgelik de sizinle birlikte ölecek! Sizin kadar benim de aklım var, sizden aşağı kalmam. Kim bilmez bunları? Gülünç oldum dostlarıma, ben ki, Tanrı’ya yakarırdım, yanıtlardı beni. Doğru ve kusursuz adam gülünç oldu. Kaygısızlar felaketi küçümser, ayağı kayanı umursamaz”* (Eyüp 12:2-5).

Anlaşılan Eyüp ile dostları arasındaki sohbet iyice kızıştı. Elifaz ve yanlılarının temel argümanı şöyledir: Tanrı doğrudur ve doğru olanları sağlık ve servetle ödüllendirir. Dolayısıyla birinin başına kötü bir şey gelirse bu demek ki o kişi doğru değildir çünkü Tanrı onu cezalandırıyor. Eyüp ise doğruluğundan emindir ve yeri geldiğinde davasını Tanrı’nın mahkemesi önüne taşımak istiyor. Aslında anlaşamamalarının esas nedeni şu ki temel

varsayımları yanlıştı. Eyüp ve arkadaşları Tanrı'nın tüm bu kötülüğün arkasında olduğunu düşünüyorlardı, oysa ki öyle değildi. Elbette ki her şeye gücü yeten Tanrı evrenin hakimidir ama O'ndan asla kötülük gelmez. Eğer yüce Tanrı hem iyiliğin hem de kötülüğün kaynağı olsa insanları nasıl adilce yargılayabilir? Kendisi bizi kötülükle deniyor olsa, günahımızın hesabını bizden nasıl sorabilir?

Kutsal Kitap bu konuda çok nettir:

“Ayartılan kişi, ‘Tanrı beni ayartıyor’ demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir. Sevgili kardeşlerim, aldanmayın! Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir” (Yakup 1:13-17).

5. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'yı kötülükle suçlamaya kalkmayalım

Peki, kötülüğün kaynağı Tanrı değilse kimdir ya da nedir? Aslında bütün bu olaylar Eyüp'ün başına gelmeden önce Tanrı'yla İblis

arasında bir dava vardı. Aralarındaki konuşma kitabın başında şöyle geçiyor:

“Bir gün ilahi varlıklar RAB’bin huzuruna çıkmak için geldiklerinde, Şeytan da onlarla geldi. RAB Şeytan’a, ‘Nereden geliyorsun?’ dedi. Şeytan, ‘Dünyada gezip dolaşmaktan’ diye yanıtladı. RAB, ‘Kulum Eyüp’e bakıp da düşündün mü?’ dedi, ‘Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır. Tanrı’dan korkar, kötülükten kaçınır.’ Şeytan, ‘Eyüp Tanrı’dan boşuna mı korkuyor?’ diye yanıtladı. ‘Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı. Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir.’ RAB Şeytan’a, ‘Peki’ dedi, ‘Sahip olduğu her şeyi senin eline bırakıyorum, yalnız kendisine dokunma.’ Böylece Şeytan RAB’bin huzurundan ayrıldı” (Eyüp 1:6-12).

Bu ayetler sayesinde evrenimizin üst düzeyinde, bizim ulaşamadığımız yerlerde olup bitenlere kulak misafiri oluyoruz. Gördüğümüz gibi Tanrı, kulu Eyüp’le büyük gurur duyuyordu. Şeytan ise Eyüp’ün Tanrı tarafından kayırıldığı için dürüstlüğünü sürdürdüğünü iddia ediyor. Böylece Tanrı İblis’e meydan okur. Şeytan

Eyüp'ü denemek için Tanrı'dan izin alır, onu dürüstlüğünden saptıracağına emindir. Tanrı ise Eyüp'ün imanına güveniyordur.

Tabii Eyüp'le arkadaşlarının göklerde Tanrı'yla İblis arasında gelişen diyalogdan hiç haberleri yoktur, tıpkı bizim gibi. Anlaşılan Eyüp'ün başına gelen kötülük Tanrı'dan değil İblis'ten kaynaklanıyordu. Bize açılan bu pencere sayesinde kötülüğün nihai kaynağı konusunda önemli bir gerçek öğreniyoruz. Tanrı bizi asla kötülükle denemez çünkü kendisinde kötülüğün gölgesi dahi yoktur. Kötülük dünyamıza İblis aracılığıyla girdi. Peki nasıl oldu bu?

Tevrat'ın çeşitli bölümlerinden Şeytan dediğimiz zatın başta çok görkemli bir Keruv yani üst düzeyde güçlü bir melek olduğunu öğreniyoruz (bkz. Yeşeya 14, Hezekiel 28). Ne var ki Lusifer olarak tanımlanan bu yüce Keruv Tanrı'nın himayesinde kalmak yerine, gurura kapılıp Yaradan'dan daha üstün bir mevkiye sahip olmak istedi. Tanrı dışında kendi egemenliğini kurmak istedi. İşte kötülüğün ilk çıkış noktası bu oldu. İlk günah İblis'in yüreğinde doğdu. İsyanından dolayı Tanrı'nın huzurundan atıldıktan sonra derhal gidip atalarımız olan Adem ve Havva'yı da aynı şekilde zehirlemeye kalktı. Onları Tanrı gibi olma vaadiyle cezbedip kendi isyanına katmak istedi. Maalesef, yaratılmış olan bu dünyayı

miras alan atalarımız Tanrı'ya güvenmek yerine yasak meyveden yiyerek, İblis'e inanmayı seçtiler. Böylece günah insanlara da bulaştı. Dahası onlara emanet edilen dünyayı Şeytan'ın eline kaptırmış oldular. Zamanla kötülük bütün kainatı sarıp sarmaladı.

Tabii toz toprak içinde acı acı inleyen Eyüp'ün ve onu sorguya çeken arkadaşlarının bundan hiç haberleri yoktu. Onlara göre Tanrı her şeye egemense, o zaman Eyüp'ü bu hale getiren de kendisi olsa gerekti. Ancak bilemedikleri başka bir faktör vardı, o da Şeytan ile Tanrı arasındaki dava. Kutsal Kitap sayesinde bizler bu göksel mücadeleden haberdar oluyoruz ve canımızın düşmanı olan İblis'in kükreyen aslan gibi ortalıkta dolaşıp, yutacak birini arayarak dolaştığını öğreniyoruz. Yine de bazılarının sandığı gibi İblis Tanrı'nın ezeli rakibi değildir çünkü Şeytan yüce Tanrı'ya eşit bir güç değildir. Hatta İncil'in ilerleyen bölümlerinde İblis'in nasıl yenildiğini okuyoruz. Yine de bu dünyada yaşadığımız sürece onun saldırılarına maruz kalabiliyoruz, o yüzden temkinli olmamız gerekir.

Eyüp'ün hikâyesine döndüğümüzde, arkadaşlarıyla uzunca tartışıp çıkmaza girdikten sonra Elihu isminde, olup bitenleri izleyen daha genç biri Eyüp'ün karşısına çıkıyor. Elihu Eyüp'e öfkelenmiş çünkü bir yerden sonra Eyüp kendini Tanrı'dan da haklı görüyordu. Elihu Eyüp'ün

diğer arkadaşlarına da öfkelendi çünkü argümanlarıyla bir yere varamadılar. Tarafsız olmaya çalışan bu genç adamın en büyük derdi Tanrı'nın haklılığını savunmaktır. Elihu'nun çok güzel bazı tespitleri var:

- Çekilen bir acının sebebini bilmiyorsak da bu sebepsiz olduğu anlamına gelmez, yalnızca bizi aşiyor demektir.
- Çekilen bir acıya karşılık Tanrı'nın sesini duyamıyorsak bu da sessiz kaldığı anlamına gelmez, yalnızca biz algılayamıyoruz demektir.
- Çekilen bir acıya boğulduğumuzda çoğu zaman Tanrı'nın lütfettiği diğer iyiliklerini hemen unutuveririz.
- Çekilen bir acıya odaklandığımızda Tanrı'nın işinin gücünün bizi rahatlatmak olduğunu sanabiliyoruz oysa ki buna mecbur değildir.

Dört konuşmanın sonunda Elihu dikkatimizi Tanrı'nın akıl ermez işlerine çevirerek O'nun bizden ne kadar daha bilge ve güçlü olduğunu vurgulamak ister. Bu sebeple, Eyüp'ün yaptığı gibi Tanrı'ya dava açmanın hiç akıl işi olmadığını belirtir, çünkü bu gibi derin konulara gelince haklı çıkamayacağımız kesindir.

Tam bu esnada, Rab bir kasırganın içinde yaklaşıp Eyüp'ü şöyle yanıtladı:

“Bilgisizce sözlerle tasarımı karartan bu adam kim? Şimdi erkek gibi kuşağını beline vur da, ben sorayım, sen anlat. Ben dünyanın temelini atarken sen neredeydin? Anlıyorsan söyle. Kim saptadı onun ölçülerini? Kuşkusuz biliyorsun! Kim çektii ipi üzerine? Neyin üstüne yapıldı temelleri? Kim koydu köşe taşını...” (Eyüp 38:2-6).”

İlerleyen ayetlerde Tanrı birçok konudaki üstün bilgeliğini sergilemeye başlar. Böylece Rab'bi suçlamaya kalkan Eyüp büyük utanç içinde şöyle yanıtlar:

“Bak, ben değersiz biriyim, Sana nasıl yanıt verebilirim? Ağzımı elimle kapıyorum. Bir kez konuştum, yanıt almadım, İkinci kez konuşamam artık” (Eyüp 40:4-5).

Tanrı yine üsteler ve bu sefer büyük başlı deniz yaratıklarının birçok gizemli özelliklerinden bahsederek, kendini haklı çıkarmaya çalışan Eyüp'e kısa bir bilim dersi verir. Burada ilginç bir şey var, sözünü ettiği canavarlardan bir tanesi, Livyatan, başka bölümlerde İblis'le eşleşen bir sembol olarak geçer (Yeşaya 27). Kısacası Tanrı kendisini

sorgulayan Eyüp'ün neden bahsettiğini hiç bilmediğini kanıtlamış oldu. Böylece utanca boğulmuş Eyüp Tanrı'yı şöyle yanıtlar:

“Senin her şeyi yapabileceğini biliyorum, hiçbir amacına engel olunmaz. ‘Tasarımı bilgisizce karartan bu adam kim?’ diye sordun. Kuşkusuz anlamadığım şeyleri konuştum, beni aşan, bilmediğim şaşılalı işleri. ‘Dinle de konuşayım’ dedin, ‘Ben sorayım, sen anlat.’ Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında, şimdiyse gözlerimle gördüm seni. Bu yüzden kendimi hor görüyor, toz ve kül içinde tövbe ediyorum” (Eyüp 42:2-6).

6. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'nın işini sorgulayarak haddimizi aşmayalım

Dikkat edersek günün sonunda Rab Eyüp'ün bütün sorularına cevap vermiyor. Neden? Çünkü anlatsa da Eyüp anlayamazdı. Bu bizim için de çok önemli bir ders. Bizler de acı çekerken Tanrı'ya “*Neden?*” diye belirttiğimizde sessiz kalmasına şaşırılmamalıyız. Bu evrende ruhsal ve dünyasal, görünen ve görünmeyen o kadar çok faktör var ki bunları tam anlamıyla kavramamız mümkün değil. O yüzden Tanrı Eyüp'e kısaca şunu söylüyor: “*Bana güven! Senin*

anlayamadıklarını ben anlıyorum, senin aklın ermese de hepsi benim kontrolümdedir. Yeter ki bana güven!”

Özellikle acı çekerken bu konuda Rab’be güvenmek çok zor olabilir ama haddimizi bilmezsek, günaha gireriz ve İblis’in tuzağına düşmüş oluruz. Aksine, Eyüp’ün yaptığı gibi imansızlığımızdan dolayı tövbe edip Rab’bin lütfuna sığındığımız zaman, yavaş yavaş yeni bir perspektife sahip olmaya başlarız. Eyüp’ün son sözleri çok önemli:

“Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında, şimdiyse gözlerimle gördüm seni”
(Eyüp 42:5).

Çektiği onca acının sonunda Eyüp şuna sevindi ki Tanrı’yı artık yakından tanıma şansına sahip oldu. Çoğu insan Tanrı’yı ancak kulaktan duyma tanır ancak acı çektiğimizde kendisine güvenirse onu kendi gözlerimizle görmüş, kendi yüreğimizle tanımış oluruz.

TANRIM NEDEN ACI VE ÖLÜM VAR?

Eyüp'ün başından geçenlere bakarsak kötülüğün ve acının birçok farklı sebepleri olabildiğini görürüz. Birinin başına kötü bir şey geldi demek, kişi günah işledi demek değildir. Arka planda göremediğimiz ve akıl erdiremediğimiz daha başka etkenler olabilir. Yine de genel olarak baktığımızda, nerede bir acı varsa bunun belirli bir nedeni vardır. Doktora belirli bir şikayetle gittiğimiz zaman bizi muayene ederek onun sebabini tespit edip, gerekli tedaviyi uygulayabilir. Ancak bazı rahatsızlıklar için, mesela psikolojik veya ruhsal hastalıklar için, bunun sebabini saptamak çok daha zordur. Bazı şeyleri bilimsel olarak açıklayabiliriz; virüslerin nasıl yayıldığı veya depremlerin nasıl gerçekleştiği, ancak bu bizi daha önemli bir soruya sevk ediyor: Neden acı, neden ölüm vardır? Olmazsa olmaz mı?

Bir önceki bölümde gördüğümüz önemli bir gerçek vardır, o da şu ki "Tanrı iyidir." Bazılarının sandığı gibi Rab'den hem iyilik hem

de kötülük gelmez. Tanrı adil olacaksa O'nun kutsal olması şarttır. O halde kötülük nereden geldi? Kötülük Tanrı'dan değil, İblis'den çıkageldi. Tanrı'nın yarattığı her şey güzel ve mükemmeldi. Ancak bizleri ve melekleri yaratırken, bizlere özgür bir irade verdiği için bunun suistimal edilmesi söz konusu oldu. Yüce bir melek olarak yaratılan Lusifer, Tanrı'ya başkaldırarak Şeytan olup çıktı. Böylece Tanrı'nın kutsallığına aykırı olarak ilk kez İblis'in yüreğinde günah doğmuş oldu.

Kutsal Kitap'ın Yaratılış bölümüne baktığımızda Tanrı'nın dünyayı nasıl yarattığını okuyoruz. Dünyadaki her şeyi kademe kademe yaratırken her şeyin 'iyi' olduğunu vurguluyor. Daha sonra dünyaya bakmak ve üzerine egemen olmak için ilk insanlar Adem ve Havva'yı kendi suretinde, kendine benzer yarattı. Tanrı'nın manevi çocukları olarak yaratılmış olan insanlar diğer her şeyden katbekat daha üstündürler. Böylece yaratılış işini tamamladığında Tanrı her şeyin "*Çok iyi*" olduğunu söyledi.

Bu sırada Tanrı'nın yeryüzünde harika bir bahçe diktiğini ve atalarımızı oraya yerleştirdiğini okuyoruz. İnsanlar hayvan alemi ile barış içinde yaşıyordu, bahçeye ekilmiş onlarca meyveli ağaçtan doyasıya yiyebiliyordu. Adem ve Havva arasındaki ilişki o kadar kutsaldı ki bir şey giymeden bahçede serbest dolaşabiliyorlardı. En önemlisi onları yaratan

Tanrı'yla oldukça yakın ve samimi bir ilişkiye sahiptiler. Esasen Tanrı'nın yarattığı dünya ilk başta böyleydi. Bu çok önemli bir gerçektir ki Tanrı'nın bize teslim ettiği dünya her yönden mükemmeldi.

7. İlke - Acı çektiğimizde dünyanın orijinal halinin böyle olmadığını hatırlayalım

Peki günah ve ölüm ne zaman devreye girdi?

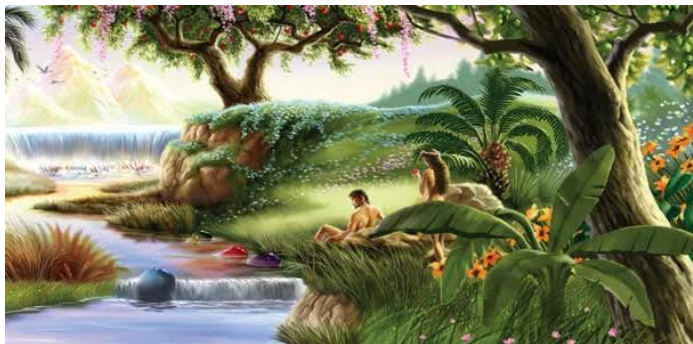
Tanrı insanı Aden Bahçesi'ne yerleştirdiği zaman ona her ağaçtan yeme hakkını verdi, ancak bir ağaçtan, iyi ile kötüyü bilme ağacından yemeleri yasaklandı. Tanrı, *"bu ağacın meyvesini yerseniz öleceksiniz"* dedi. Peki buna ne gerek vardı? Tanrı insanı sorumluluk sahibi özgür bir varlık olarak yaratmak istedi. Öyle ki kendisini özgür irademizle sevelim. Ancak sevmek mecburi olamaz, dolayısıyla bir alternatif de gereklidir. Böylece Rab insanlara bir seçenek vererek, kendisine özgürce bağlanıp sevgi göstermeleri için bir şans tanıdı.

Tam bu esnada yılan kılığına girmiş olan İblis kurnazca ilk atalarımızın karşısına çıktı.

"Yılan kadına, 'Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?' diye sordu. Kadın, 'Bahçedeki ağaçların

meyvelerinden yiyebiliriz' diye yanıtladı, ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi.' Yılan, 'Kesinlikle ölmezsiniz' dedi, çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.' Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar." (Yaratılış 3:1-7).

Anlaşıldığı üzere Şeytan kendi içine düştüğü kibir ve açgözlülük tuzacağına insanları da düşürmeyi başardı. Tanrı'nın suretinde yaratılmak yetmiyormuş gibi atalarımız Tanrı gibi olmayı, ondan bağımsız bir hayat kurmayı

hayal etmeye başladılar. Adem ve Havva Tanrı'nın iyiliğine ve sevgisine güvenmek yerine, İblis'in yalanlarına inanmayı seçtiler. Yılanın söylediği gibi gözleri gerçekten açıldı fakat gördükleri tek şey kendi utanç verici halleri, çünkü günah artık onlara da bulaşmış oldu. Bundan sonra kendi çabalarıyla durumu düzeltmek için ne yaptılarsa da boştu.

“Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. RAB Tanrı Adem'e, 'Neredesin?' diye seslendi. Adem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim' dedi. RAB Tanrı, 'Çıplak olduğunu sana kim söyledi?' diye sordu, 'Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?' Adem, 'Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim' diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, 'Nedir bu yaptığın?' diye sordu. Kadın, 'Yılan beni aldattı, o yüzden yedim' diye karşılık verdi” (Yaratılış 3:9-13).

İlk başta Tanrı insanlarla o kadar samimiydi ki her gün yanlarına uğrar, onlarla vakit geçirirdi. Hatta Adem ve Havva'nın günah işlediğini bildiği halde bunu yüzlerine vurmayıp, tövbe etmeleri için bir fırsat veriyor. Ne var ki atalarımız günahlarını itiraf etmek yerine

doğrudan birbirini suçlamaya başladılar. Dahası, Adem suçu kadının üstüne atarken “yanıma koyduğün kadın meyveyi bana Verdi” diyerek dolaylı yoldan Tanrı’yı suçlamaya kalktı. Ne ilginçtir ki bugüne dek bizler de aynı şeyi yapıyoruz. Suç işlediğimizde hemen başkasına topu atıyoruz, bazen Tanrı’yı da suçlamaya cüret ediyoruz. Oysa ki Tanrı bize mükemmel bir dünya teslim etti, onu bozan ve bu acı hale getiren biziz.

“Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, ‘Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın’ dedi, ‘Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.’ RAB Tanrı kadına, ‘Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim’ dedi, ‘Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek.’ RAB Tanrı Adem’e, ‘Karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi’ dedi, ‘Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü

topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin” (Yaratılış 3:8-19).

O günden sonra her şey değişti; günahın acı sonuçlarını okuyoruz. Dünya tarihinde ilk defa *acı* sözü geçiyor. Kadın doğum yaparken acı çekecek, erkek toprağı işlerken zorlu bir tecrübe yaşayacak. İkisi arasındaki ilişki de bozuldu. Huzur yerine hüsrân, sevgi yerine kavga, yaşam yerine ölüm. Bundan önce bunların hiçbiri yoktu. İnsan günah işlememiş olsaydı hiç ölmeyecekti, her şey mükemmel bir şekilde devam edecekti. Ancak İncil’in de belirttiğı gibi *“günahın ücreti ölümdür.”* Böylece ölüm dünyaya girmiş oldu çünkü günah virüsü hepimize yayıldı.

Burada birileri itiraz edebilir, *“Başkasının günahı neden hepimizi bu denli etkilesin?”*

Her koyun kendi bacağından asılmaz mı? Doğrudur. Peki, hangimiz günahsız olduğumuzu savunabilir? Gerçek şu ki Adem’den doğan herkes ondaki günah virüsünü kaptı. Adem ve Havva’nın ilk çocuğı Kayın bile, günü geldiğinde öz kardeşini kıskandığı için öldürdü. İstesek de istemesek de dünyamızın gerçeğı budur, hepimiz ölüyoruz çünkü hepimiz günah işliyoruz. Başkalarının günahlarını görmek her zaman daha kolaydır ama bunda kendi payımızı görmezsek, kendi kendimizi aldatmış oluruz.

8. İlke - Acı çektiğimizde bunda bizim günahımızın da bir payı olduğunu bilelim

Tanrı İblis'i ve insanları günahlarından dolayı yargılarken şu cümle belki dikkatimizi çekmiştir:

“Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.”

Burada Tanrı Şeytan'a hitaben, onun insanlarla asla tam anlamıyla müttefik bir güç oluşturamayacağını belirtir. Dahası, ilerde bir gün 'kadının soyu' diye atfedilen birinin onun başını ezeceğini belirtir. Bu ifade ilgimizi çekmeli çünkü normal şartlarda kadının soyu yoktur. Soy erkekten türer. Aslında Tanrı bu ifadeyle, yıllar sonra bir bakireden doğan yani Adem'in günahından muaf bir şekilde dünyaya gelen İsa Mesih'in gelişini müjdeler. İnsanların tek umudu O'dur çünkü bir tek İsa ölümü yenerek İblis'in başını ezebildi.

Adem yargılanırken toprağın da onun yüzünden lanetlendiğini okuduk. İnsan topraktan yaratıldı ve toprak üzerine egemen kılındı, o yüzden günah işlediğinde doğal olarak himayesinde bulunan dünya da bunun acı

sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı. İncil yaratılmış olan bu güzel dünyanın bizim yüzümüzden çektiği işkenceyi şöyle betimler:

“Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor. Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı’nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı. Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruh’un turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz” (Romalılar 8:19-23).

Gördüğümüz gibi içinde yaşadığımız bu dünya, Adem’den bu yana asırlardır süregelen kötülükten dolayı inliyor, acı çekiyordur. Yaşanan doğal afetler bunun sonucudur. Amaçsızlığa teslim edildi diyor çünkü dünyanın orijinalinde bu tür felaketler yoktu. Yaratılış ilk başta harika ve huzurlu bir yerdi ancak günah ve ölüm girdikten sonra her şey bozulmaya başladı. Böylece ara sıra gözüken afetler aslında dünyamızın inlemesi, doğum ağrısı çekmesi

gibidir. Neden? Çünkü yaratılış isyan ediyor. Aynı zamanda daha iyisini bekliyordur. Bu iş insanla bozulduysa, insanın Tanrı'nın yoluna dönmesiyle de düzeleceğine inanırız. Mesih'in de anlattığı gibi sonlara yaklaştığımızda çok sancılı bir süreç olacağı kesindir ama sonunda İsa'nın dünyaya dönmesiyle birlikte her şey yenilenip orijinal haline dönecektir.

Anlaşılan şu ki doğal afetler Tanrı'nın bir yargısı olabilir. Yaratılış kitabına baktığımızda Adem'den sonraki insanların bir hayli bozulduğunu okuyoruz:

“RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte”
(Yaratılış 6:5).

Hatta o dönemki insanlar kötü ruhlarla bir şekilde ilişkiye girerek insanlığın kimyasını değiştirdiler. Resmen insan insanlıktan çıktı, o yüzden Tanrı bu yönden kendini kirletmemiş Nuh'u ve ailesini seçerek koca bir gemi yapmasını istedi. Sonra tüm dünya üzerine bir tufan gönderdi ve dünyayı silip süpürdü. Böylece Tanrı kendini kötülüğe teslim etmiş ilk insan neslini korkunç bir afetle yok etti.

Ancak bu demek değil ki her doğal afet Tanrı'nın bir yargısıdır. Çoğu 'doğal' bir şekilde gelişir ve gelişi tahmin edilebilir. Sellerin, depremlerin ve kasırgaların olacağını biliyoruz,

o yüzden hazırlıklı olmaya çalışıyoruz. Bu anlamda her şeyi Tanrı'nın yargısına bağlamak yanlış olabilir. İsa Mesih'in bununla ilgili değindiği birkaç olaya bakabiliriz:

“O sırada bazı kişiler gelip İsa'ya bir haber getirdiler. Pilatus'un nasıl bazı Celileliler'i öldürüp kanlarını kendi kestikleri kurbanların kanına kattığını anlattılar. İsa onlara şöyle karşılık verdi: 'Böyle acı çeken bu Celileliler'in, bütün öbür Celileliler'den daha günahlı olduğunu mu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız. Ya da, Şiloah'taki kule üzerlerine yıkılınca ölen o on sekiz kişinin, Yeruşalim'de yaşayan öbür insanların hepsinden daha suçlu olduğunu mu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız” (Luka 13:1-5).

Burada İsa Mesih daha önce Eyüp'ün arkadaşlarının da sergilediği aynı zihniyetle karşılaşiyor: Birinin başına kötü bir şey gelirse bunu hakedecek bir şey yapmış olmalı. Ancak İsa bu tür basit denklemi reddediyor. Hatta insanların başına gelen felaketleri iki sınıfa ayırdığını görüyoruz:

1. İnsandan kaynaklanan afet/kötülük

2. Doğal bir şekilde gelişen afet/kötülük

Birincisinde gaddar Romalıların elinden Yahudilerin başına gelen korkunç bir işkence ve katliam söz konusu. Bunun sorumlusu ne Tanrı ne de katedir. İkincisinde de yıkılan bir duvarın altında ezilen on sekiz kişinin durumu söz konusu. Bunların bu ıstırabı hakedecek belirli bir günahları mı vardı? Kesinlikle hayır diyor İsa. Günün sonunda ister insanların elinden, ister doğal afet ve kazalardan gelen acılar olsun, bu tür olaylar hepimizin başına gelebilir.

Fakat İsa'nın sözlerine daha dikkatle bakılırsa, bu gibi olayların bizleri tövbeye yönlendirmesi gerektiğini vurguluyor. Gerçek şu ki kaza olsun, hastalık olsun, savaş olsun ya da yaşlılık olsun hepimiz öleceğiz. Önemli olan bir an evvel, daha fırsatımız varken, Tanrı'ya yönelip tövbe etmektir. Mesih'in dediğine göre hepimiz günahlarımızdan ötürü Tanrı'nın yargısını hak ediyoruz. Hepimiz günah işledik ve Tanrı'nın yüce amacından saptık. Hepimiz yaramaz koyunlar gibi sevgili çobanımızdan uzaklaştık. O yüzden bugün nefes alıyorsak, bu Tanrı'nın yüzünü aramak ve yoluna dönmek için bir fırsattır.

9. İlke - Acı çektiğimizde bunun tövbe etmek için bir fırsat olduğunu bilelim

Gördüğümüz gibi acının pek çok sebebi vardır. Acı, günahla bozulmuş, ölüme yüz tutmuş bir dünyanın içinde yaşamının doğal bir parçasıdır. Günah bir insan aracılığıyla bu dünyaya girdiyse de hepimizin bunda fazlasıyla katkısı olmuştur. İşin içinde İblis ve kötü ruhlar varsa da bizler de irademizle yaptıklarımızdan sorumluyuz. Aden Bahçesi'nden bu yana dünyanın düzeni gittikçe bozulmakta; kainat adeta inliyor, onu amaçsızlığa teslim eden bizlere karşı ayaklanıyor. Tanrı doğal afetlerle insanları yargılayabilir ama çoğu zaman bunlar kendiliğinden oluşan, beklenebilir ve çoğu zaman önlenemez felaketler. O yüzden bu tür olumsuz olaylara rastladığımızda Tanrı'yı şikayet etmek yerine kendi yüreğimize baksak iyi ederiz. Neticede Tanrı'nın en başta bize emanet ettiği dünya böyle değildi.

Peki bu çile ne zamana dek sürecek? Bunun bir çözümü yok mu? Şükürler olsun ki Tanrı bu ıstıraba son vermek için harekete geçmiştir. Belirli bir kavmi gözetmeksizin, Tanrı tüm insanları günahın acısı ve ölümün lanetinden kurtarmak için bir yol açtı. İsa dedi ki, *"Yol, Gerçek ve Yaşam Benim... Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim."* Şimdi

Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla dünyayı nasıl kurtaracağına bakalım.

TANRIM, TANRIM, BENİ NEDEN TERK ETTİN?

Oldukça tuhaf bir gündü. Daha şafak sökmeden İsa tutuklanıp Yahudilerin yüksek kurulu önünde haksızca suçlandı. Din bilginleri onu öldürtmek için bahane arıyorlardı ve en sonunda İsa'nın kendisi beklenen Mesih olduğunu kabul etmesiyle, onu öldürmeye karar verdiler. O esnada askerler İsa'yı epey hırpaladılar. Ardından onu apar topar Roma valisi Pilatus'un önüne çıkardılar ve İsa'yı Sezar'a tehdit olmakla suçlayarak, çarmıha gerilmesini istediler. Pilatus aptal değildi, bunu kıskançlıktan dolayı yaptıklarını sezdi. Önce İsa'yı kamçılattı ama Yahudi din bilginlerinin kötü niyetlerinden vazgeçmeyeceklerini anlayınca onu çarmıha gerilmek üzere askerlere teslim etti.

Böylece İsa iki haydutla birlikte Kudüs şehrine yakın bir tepeye çıkartılıp, halkın önünde elleri ve ayaklarından çivilenerek çarmıha gerildi. Ancak diğer mahkûmlar lanet

okurken, İsa onu çarmıha gerenler için şöyle dua etti: *“Baba onları bağışla çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.”* Ama canı çok yanıyordu. Hayata tutunmak için kıvranan İsa yeri geldiğinde *“Susadım”* diye bağırdı. Gelen giden ona küfrediyor, *“Eğer sen Mesih isen, kendini kurtar bakalım”* diyordu. Öğleyin güneş tutuldu ve üç saatliğine koyu bir karanlık üzerlerine çöktü. Birden Mesih’in ağzından çıkan şu sözler tepelerde yankı buldu: *“Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?”*

O anda onu dinleyenler ne demek istediğini anlayamadılar, tıpkı bugünkü insanlar gibi. Acaba İsa Tanrı’ya isyan mı ediyordu? Baba Tanrı O’nu gerçekten terk etti mi? Dahası, İsa gibi kutsal ve kusursuz bir insan neden bu acılara katlanıyordu? Tanrı neden buna izin veriyordu? Tanrım neden?

İsa’nın o gün Golgota Tepesinde yaşadıklarını anlamak için birkaç adım geriden başlamak lazım. Doğuşu bakire Meryem’e müjdelenen İsa’nın baştan beri çok farklı biri olacağı belliydi. Henüz yeni nişanlanan Meryem’in itirazı üzerine Cebrail şöyle karşılık verdi, *“Korkma, senin rahminde oluşan Kutsal Ruh’tan olacak, o yüzden ona Tanrı’nın Oğlu denecektir.”* Tabii bunu Yusuf adındaki nişanlısına anlatınca doğal olarak bunu pek hoşgörülle karşılamadı. Ama meleğin ona da görünmesi üzerine Meryem’i eş olarak aldı ve

çocuğu İsa'ya sahip çıktı. Fakat tahmin edebileceğimiz gibi genç çift yanlış anlaşılmaktan dolayı bunun büyük acılarına katlanmak zorunda kaldı.

Aradan yıllar geçti. Günün birinde halkı Mesih'in gelişine hazırlamak için tövbeye çağıran kuzeni Yahya onu gördüğünde, *"İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"* diye bağırdı. Hizmete başlar başlamaz İsa kırk gün oruç tutmak ve ardından İblis tarafından denenmek için çöle çekildi. Ayartıcı onu üç alanda denemeye kalktı: Yetki, Mevki ve Gurur. İlk önce İsa'nın fiziksel yorgunluğu ve aşırı açlığından yararlanmaya çalışan İblis şöyle dedi: *"Tanrı'nın Oğlu'ysan söyle şu taşlar ekmek olsun."* Bu ifadesinden anlaşılacağı üzere, Şeytan bile Mesih'in, Tanrı Oğlu olduğunu kabul ediyordu. Burada Mesih'in mucize yapma yetkisini, kendi kişisel ihtiyaçları için kullanmaya davet etti. İsa Mesih ise İblis'e Tevrat'tan bir ayetle cevap verdi: *"İnsan yalnız ekmekle yaşamaz. Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar"* (Matta 4:4). Bu yanıtla İsa Şeytan'ın önerisi uyarınca kendi nefesine uymayıp, Göklerdeki Babası'nın sağlayışına bel bağladığını belirtti.

Sonra Şeytan İsa'yı bir güç gösterisi yapmaya davet etti, halkın gözü önünde Tapınağın tepesinden atlamasını söyledi, nasıl olsa Tanrı kutsal Mesih'in yere düşmesine izin

verecek değildi. İblis'in amacı burada İsa'nın kendini ön plana çıkarmasını sağlayarak, egosuna hitap etmektir. Ancak Mesih böyle bir karaktere sahip değildi, dahası Tanrı'nın gücünü kendi lehine kullanıp sabrını zorlayacak biri değildi, o yüzden İblis'in bu teklifini reddetti.

Son olarak İblis, İsa'nın gururunu okşamaya çalıştı. Mesih'e vaat edilen egemenliği kestirme yoldan vermeyi önererek, çarmıha gitmek yerine bir tek Şeytan'a boyun eğmesi gerektiğini söyledi. Buradan İblis'in İsa'nın dünyaya geliş amacını çok iyi anladığı görülür. Şeytan, Mesih'in egemenliği elinden alacağını biliyordu. Ne var ki İsa bu oyuna gelmedi. Aksine İblis'in teklifini çok sert bir şekilde tersledi ve böylece Şeytan İsa'nın yolundan çekilmek zorunda kaldı.

Böylece Mesih ilk büyük sınavı geçmiş oldu. Adem'in güzel bir bahçede yapamadığını, İsa kuru bir çölde yapmayı başardı. Adem İblis'le karşılaştığında günaha yenildi ve tüm insanların ölüme sürüklenmesine neden oldu. Mesih ise Şeytan'a hiç kanmayıp, tüm insanlara yaşam yolunu açtı. Görüldüğü gibi, Mesih hep Tanrı'nın Sözü'ne başvurdu ve onun eşsiz gerçekleriyle İblis'i alt edebildi. Böylece İsa, İblis'in üstesinden nasıl gelineceğini bizlere göstermiş oldu.

Gerçek şu ki hepimiz Adem, Yusuf, Eyüp ve İsa gibi zaman zaman İblis tarafından deniyoruz. Şeytan özellikle içinde

bulduğumuz acılı süreçleri kullanarak, bizlerin egomuza uyararak Tanrı'ya karşı ayaklanmamızı sağlamaya çalışır. Tanrı da İblis'in bizi bu şekilde zorlamasına müsaade ediyor çünkü sınavı geçtiğimizde imanda katbekat daha güçlü çıkacağımızı biliyor. Bundan şu dersi çıkartabiliyoruz ki acılar bizim verdiğimiz karşılığa bağlı olarak, bizi ya güçlendirebilir ya da çökertebilir. Aynı acılı süreç aracılığıyla İblis bizi yıkmaya çalışırken, Tanrı aslında bizi daha da pekiştirmek ister.

10. İlke - Acı çektiğimizde İblis'e uyup yıkılmak yerine Tanrı'ya bağlı olup güçlenebiliriz

Ardından İsa Mesih göksel egemenliğin müjdesini yayarak, insanlar arasında hizmetini sürdürmeye başladı. Çok eskiden beri peygamberler Mesih'in gelişine ilişkin pek çok kehanette (önbildiride) bulunmuşlardır. Özellikle O'nun büyük bir kral olup, halkını onlara eziyet eden pagan hükümdarlardan kurtaracağına ilişkin büyük beklentileri vardı. O sırada Romalıların elinden çok acı çeken Yahudiler, Mesih'in bir an evvel düşmanlarını yenip krallığını kurması yönünde ümitlendi. Onlara göre yeni bir siyasi düzenin kurulmasıyla tüm sorunları çözülecekti. Bazen bizler de buna

umut bağlayabiliriz ama İsa böyle bir yol izlemedi.

Halk arasında hizmetini sürdüren İsa her türlü mucize yapıyordu, ölüleri bile diriltiyordu yani elinden her şey geliyordu. İsteseydi halkı galeyana getirip Romalılara saldıracabilirdi, nasıl olsa halk bu yönde onu teşvik ediyordu. Ancak baştan beri Mesih'in müjdelediği egemenlik siyasi değil, ruhsal yani göksel bir krallıktı. İsa yeni bir rejim kurmaya değil, insanların yüreklerine hitap etmeye geldi. Çünkü gerçek şu ki hükümet değişse de insanların yürekleri değişmedikçe er ya da geç kendimizi aynı çıkmazda bulacağız. İsa'ya göre insanın esas düşmanı Romalılardaki gibi kötü yöneticiler değil, arkadan arkaya onları ve tüm hepimizi yönlendirmeye çalışan İblis'tir. Yani aslında gerçek tehdit, hepimizin yüreğine ekilen şeytani düşünceler ve bencil davranışlardır.

İsa'nın bu konudaki öğretisi aslında beklediğimizin tam tersidir. O'nun acıya ve zulme bakış açısı bambaşkaydı:

*“Ne mutlu ruhta yoksul olanlara!
Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.
Ne mutlu yaşlı olanlara!
Çünkü onlar teselli edilecekler.
Ne mutlu yumuşak huylu olanlara!
Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.
Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara!*

*Çünkü onlar doyurulacaklar.
Ne mutlu merhametli olanlara!
Çünkü onlar merhamet bulacaklar.
Ne mutlu yüreği temiz olanlara!
Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.
Ne mutlu barışı sağlayanlara!
Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.
Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere!
Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.*

Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler" (Matta 5:2-12).

Mesih'in sözlerinden anlaşıldığı gibi bu dünyada acıya katlanmak tamamıyla boş ve anlamsız değildir. Özellikle doğruluk uğruna zulme katlanırsak, Tanrı'nın kutsallarının acılarına ortak olmuş oluyoruz. Elbette ki umudumuz sadece bu dünyaya bağlı ise o zaman bu tür acıların bir anlamı yoktur ama gözümüzü bir sonraki dünyaya, Mesih'in sözünü ettiği egemenliğe diktiysek, işte o zaman şimdilik katlandığımız zorlukların bir anlamı vardır.

Peki bu Göklerin Egemenliği nasıl bir şeydir? Aslında daha önce gördüğümüz gibi

Tanrı dünyanın egemenliğini bizlere teslim etti. Ancak Adem ve Havva İblis'e uyarak bu kutsal mirası Şeytan'a kaptırdılar, o yüzden Tanrı'nın güzel dünyası gün geçtikçe harap oldu. Fakat İblis'in tüm oyunlarına rağmen Tanrı çocuklarından vazgeçmedi ve bizleri kendine yeniden kazandırmak için kutsal Oğlu İsa Mesih'i gönderdi. İsa'nın öğretisine göre insanın öncelikle ruhsal olarak 'yeniden doğması' gerekir. Günahlarımızdan tövbe edip Mesih'e iman ederek, Tanrı'nın çocuğu olarak yeni bir kimliğe bürünebiliriz. Böylece bu dünyada çektiğimiz sıkıntılar artık bizi temelden sarsamaz aksine Rab'den aldığımız güçle dayanabiliriz çünkü umudumuz bu dünya değil, Mesih'in Egemenliğidir.

Söz konusu bu egemenlik, aslında şimdiden bizim yüreğimizde taht kuran Tanrı'yla olan ilişkimizde başlar. Ancak yakında bir gün İsa Mesih'in yeniden dünyaya gelmesiyle tam anlamıyla hedefine ulaşacağına da inanıyoruz. İsa, Yahudi önderleri tarafından reddedildikten sonra artık ikinci gelişinde krallığını kuracağına söz verdi. Bununla beraber dünyanın sonu ile ilgili birçok alametten söz etti:

“Savaş gürültüleri, savaş haberleri duyacaksınız. Sakın korkmayın! Bunların olması gerek, ama bu daha son demek değildir. Ulus ulusa, devlet devlete savaş

açacak; yer yer kıtlıklar, depremler olacak. Bütün bunlar, doğum sancılarının başlangıcıdır. O zaman sizi sıkıntıya sokacak, öldürecekler. Benim adımdan ötürü bütün uluslar sizden nefret edecek. O zaman birçok kişi imandan sapacak, birbirlerini ele verecek ve birbirlerinden nefret edecekler. Birçok sahte peygamber türeyecek ve bunlar birçok kişiyi saptıracak. Kötülüklerin çoğalmasından ötürü birçoklarının sevgisi soğuyacak. Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır” (Matta 24:6-13).

Anlaşılan dünyanın bu düzeni sona ermeden önce başına daha birçok felaket gelecektir. Ancak Mesih’in sözü uyarınca hazırlıklı isek o zaman telaşa kapılmaya, korkmaya hiç gerek yoktur çünkü son gelmeden bunların olması gerekir.

11. İlke - Acı çektiğimizde bu dünyaya değil gelecek dünyaya umut bağlayalım

Ama şimdi gelelim Mesih’in çarmıh üzerinde söylediği son sözlere: “*Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?*” Aslında İsa’nın isyan etmediği kesindir çünkü baştan beri bu acılara katlanacağını öğrencilerine kendisi bildirmişti. Her tür mucize yapma gücüne sahip olan İsa’nın

istediği anda çarmıhtan inebileceği aşikârdır. Elbette ki haçta çok acı çekiyordu ve çok yalnız hissediyordu, nitekim bizlerle her yönden empati kurmak için bu yolu seçtiği bellidir. Çünkü İsa orada ‘Tanrı Kuzusu’ olarak insanlık uğruna canını bağışlıyordu. O yüzden bir anlamda bizim yerimize geçtiği için bizim hakettiğimiz cezaya maruz kalıyordu. Bizim günahımızın sonucu olan Tanrı gazabını üstüne çektiği için bir anlamda bizim için cehennem azabını ve ebedi yalnızlığını da çekiyordu. Böylece İsa bu sözleri kendi adına değil, esas bizim adımıza söylüyordu. İsa bizim hakettiğimiz acılara katlandı ki bizler Tanrı’nın lütfuna erişelim.

Bununla beraber bu sözleri yüksek sesle bağırmasının başka bir sebebi de vardı. Aslında İsa çarmıh üzerinde çektiği işkenceyi izleyen Yahudilere çok önemli bir ipucu veriyordu. Günümüzde bile Yahudiler Kutsal Kitap’ın her hangi bir bölümünü ilk geçen sözleriyle anarlar. Mesela, Yaratılış bölümünü ‘Bereşit’ diye adlandırırılar çünkü metinde geçen ilk söz ‘başlangıç’ anlamına gelen bereşittir. Mesih’in dile getirdiği bu sözler aslında Yahudilerce iyi bilinen bir mezmurun ilk sözleri. Böylece İsa bu sözlerle onlara, ‘*Gidin bu mezmura bakın...*’ demek istedi. Neden? Çünkü çarmıh üzerinde yaşadığı şeyler ayrıntılı bir şekilde bu

mezmurda geçiyordu. Yirmi ikinci mezmur şöyle başlıyor:

*“Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?
Niçin bana yardım etmekten,
Haykırışıma kulak vermekten uzak
duruyorsun?
Ey Tanrım, gündüz sesleniyorum, yanıt
vermiyorsun,
Gece sesleniyorum, yine rahat yok bana.
Oysa sen kutsalsın,
İsrail’in övgüleri üzerine taht kuran sensin.
Sana güvendiler atalarımız,
Sana dayandılar, onları kurtardın.
Sana yakarıp kurtuldular,
Sana güvendiler, aldanmadılar.
Ama ben insan değil, toprak kurduyum,
İnsanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor.
Beni gören herkes alay ediyor,
Sırtıp baş sallayarak diyorlar ki,
‘Sirtını RAB’be dayadı, kurtarsın bakalım
onu,
Madem onu seviyor, yardım etsin!’” (Mezmun
22:1-8).*

Gördüğümüz gibi yüzlerce sene önce Mesih’in atası Davut tarafından Kutsal Ruh’un esinlemesiyle kaleme alınan bu cümleler İsa’nın o gün çarmıhta yaşadıklarını betimliyordu. O zamana kadar O’nu çok seven halk artık O’nu hor görüyordu. İsa’yı çarmıhta görenler O’na lanet okuyup alay ediyorlardı. Ama esas en şaşırtıcı ayrıntılar aşağıdaki ayetlerdedir:

*“Boğalar kuşatıyor beni,
Azgın Başan boğaları sarıyor çevremi.
Kükreyerek avını parçalayan aslanlar gibi
Ağızlarını açıyorlar bana.
Su gibi dökülüyorum,
Bütün kemiklerim oynaklarından çıkıyor;
Yüreğim balmumu gibi içimde eriyor.
Gücüm çömlek parçası gibi kurudu,
Dilim damağıma yapışıyor;
Beni ölüm toprağına yatırdın.
Köpekler kuşatıyor beni,
Kötüler sürüsü çevremi sarıyor,
Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar.
Bütün kemiklerimi sayar oldum,
Gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar.
**Giysilerimi aralarında paylaşıyor,
Elbisem için kura çekiyorlar”** (Mezmunur
22:12-18).*

Mesih'in başına gelenlerden yaklaşık 1000 sene önce bu sözleri yazan Davut'un bu ayrıntıları bilmesi mümkün değildi, bu, Tanrı'nın işiydi. Böylece çarmıhta acı çeken İsa'nın bu sözleri dile getirmesinin nedeni, Yahudileri bu ayetleri okuyup üzerinde düşünmeye sevk etmektir. Tanrı'nın Sözü'ne aşırı bağlı olan din bilginlerinin yaptıkları bu haksızlıkla, peygamberlerin Mesih ile ilgili yazdıklarını yerine getirdiklerine işaret etmeye

çalışıyordu. Demek ki İsa'nın çarmıha gerilmesi tesadüf ya da bir kaza sonucu değildi, bu Tanrı'nın planının bir parçasıydı. Ama neden? Bunun için bölümün sonuna bakmamız gerekir:

*“Ey sizler, RAB'den korkanlar,
O'na övgüler sunun!
Ey Yakup soyu, O'nu yüceltin!
Ey İsrail soyu, O'na saygı gösterin!
Çünkü O mazlumun çektiği sıkıntıyı hafife
almadı,
Ondan tiksindi, yüz çevirmedi;
Kendisini yardıma çağırdığında ona kulak
verdi.
Övgü konum sen olacaksın büyük toplulukta,
Senden korkanların önünde yerine
getireceğim adaklarımı.
Yoksullar yiyip doyacak,
RAB'be yönelenler O'na övgü sunacak.
Sonsuza dek ömrünüz tükenmesin!
Yeryüzünün dört bucağı anımsayıp RAB'be
dönecek,
Ulusların bütün soyları O'nun önünde yere
kapanacak.
Çünkü egemenlik RAB'bindir,
Ulusları O yönetir.
Yeryüzündeki bütün zenginler doyacak
Ve O'nun önünde yere kapanacak,
Toprağa gidenler,
Ölümlerine engel olamayanlar,*

*Eğilecekler O'nun önünde.
Gelecek kuşaklar O'na kulluk edecek,
Rab yeni kuşaklara anlatılacak.
O'nun kurtarışını,
'Rab yaptı bunları' diyerek,
Henüz doğmamış bir halka duyuracaklar”
(Mezmur 22:23-31).*

Demek ki Mesih'in çektikleri boşuna değildi. Çünkü öldükten üç gün sonra İsa ölümü yenerek dirildi. Baba Tanrı O'nun duasına kulak verdi. Dahası ölüm üzerindeki bu zaferi kendisine inanan herkes için büyük bir umut kapısı oluyordur. Hatta bu sayede yeryüzünün dört bucağı Rab'be dönecek çünkü egemenlik Rab'bindir! İşte baştan beri müjdelenen Göksel Egemenlik bu şekilde kurulmuş oldu. Şimdi de İsa'ya iman eden herkes ölüm korkusundan kurtulabilir çünkü sonsuz yaşam vaadini Rab'den alır.

Anlaşılan tüm bunlar çok daha geniş kapsamlı kozmik bir planın parçasıydı. Tanrı ölüm korkusuyla ulusları yöneten İblis'in başını ezmek için İsa'yı ölüme teslim etti. İsa haçta acı çekerken Şeytan mutlaka sevinmişti ancak üç gün sonra Mesih'in mezarı boş çıktığında şok olmuştur. Tanrı'nın bu kadar korkunç bir olayı iyilik için kullanabileceğini hiç düşünmemiştir.

12. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'nın kutsal planına dahil olduğumuzu unutmayalım

Kaldı ki bu dünyada türlü acılara katlanmamız gerekirse de bunların, Tanrı'nın yüce bilgeliğiyle ebedi kurtuluş planına işlenebileceğini hatırlamalıyız. Biz belki olayın sadece bir tarafını görebiliyoruz, Tanrı ise bütün resmi görüyor. Tanrı Yusuf'u dünyayı kurtarmak için ve Eyüp'ü acı çeken nicelerine ilham kaynağı olmak için nasıl kullandıysa, bizim de acılarımızı kutsal ve ebedi planına işleyebilir.

“Haksız yere acı çeken kişi, Tanrı bilinciyle acıya katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut eder. Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik edip acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz. Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. ‘O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı.’ Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı. Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklendi. O'nun yaralarıyla

şifa buldunuz. Çünkü yolunu şaşırmış koyunlar gibiydiniz, şimdiyse canlarınızın çobanı'na ve Gözetmeni'ne döndünüz" (1. Petrus 2:19-25).

SONSÖZ

Tanrı'nın Sözü bizlere acılara karşı bambaşka bir perspektif sağlıyor. Bu demek değil ki acılara seviniyoruz ya da acı çekmek için fırsat kolluyoruz. Ancak herkes gibi acılara maruz kaldığımızda farklı karşılık verebiliyoruz çünkü olup bitenleri dünyasal bir şekilde değil, göksel gözlerle değerlendirebiliyoruz. İncil şöyle der:

“Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız günden güne yenileniyor. Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır” (2. Korintliler 4:16-18).

Çoğu kişi bu tarz iyimser bakış açısı ya da yaklaşımı imkansız olarak görse de yakın tarihte yaşanan birkaç örnek verebiliriz. 1999 yılında

bir adam ile iki oğlu Hindistan'ın Manoharpur Őehrinde arabalarında yakılarak öldürüldüler. Avusturyalı Graham Staines ve eşi Gladys, 1965 yılından beri o bölgedeki cüzamlı deri hastalığı olan insanlara büyük fedakârlıkla yardım ediyorlardı. Ancak 23 Ocak gecesinde iki genç oğluyla arabada yatarken birden fanatik bir kalabalığın saldırısına uğradılar. Kaçmalarına izin vermeyen dinci çete arabalarına benzin döküp babayla iki oğlunu diri diri yaktılar. Bu korkunç katliamın haberi duyulunca başta Hint devlet yetkilileri olmak üzere, olayı büyük üzüntüyle kınadılar. Ancak en ilginç karşılık Graham'ın dul eşi Gladys'ten geldi. Medya mensuplarına Şunu söyledi: *“Tabi ki Őoka uğradık ve üzüldük, özellikle bu olayın ne tür gaddarlıkla yapıldığını öğrenince çok derinden sarsıldık. Yine de duam ve isteğim Şu ki kocamın canını alan bu kişiler onun sevgisinden öyle etkilensinler ki asla başkasına böyle bir Şey yapmasınlar.”*

Böylesi korkunç bir travma yaşayan Gladys hanım üzüntüye boğulabilirdi, Hint halkına lanetler okuyup ülkesine dönebilirdi fakat bunu yapmadı. Bir süre daha Hindistan'da kalıp 2005 yılında cüzamlılar için kocasının hayali olan büyük bir hastane kurmayı başardı. Dahası sergilediği olağanüstü sevgi sayesinde Gladys Hintlilerin saygısını öyle kazandı ki devlet onu büyük ödülleri ve armağanlarla ülkesine

uğurladı. Bu şekilde sevginin acıya galip geldiğini görebiliyoruz.

Birkaç sene sonra, 2007 yılında Malatya Zirve Yayınevi katliamında Tilmann Ekkehart Geske, Necati Aydın ve Uğur Yüksel boğazları kesilerek öldürüldü. Olayın ardından medya mensuplarına konuşan Alman vatandaşı Suzan Geske, eşini öldüren gençler için intikam duyguları beslemeyip onları bağışladığını belirtti. Bunu neden yaptı? Çünkü İsa Mesih kendisini çarmıha gerdiren askerler için aynı şeyi yaptı. Hristiyan inancının özüdür bu. İlerleyen yıllarda mahkeme süreci uzadıkça Suzan hanımın genç kızının bir sözü beni çok etkiledi. Mahkemenin neden bir an evvel bitmesini istediğini soran annesine şöyle karşılık verdi: *"Çünkü bir an evvel babamı öldüren bu adamların yanına gidip onlara Tanrı'nın sevgisinden bahsetmek istiyorum."* Gerçekten çok farklı bir perspektif!

Zirve Yayınevi katliamında öldürülen Necati Aydın'ın eşi Şemsa Aydın da basına yaptığı açıklamada "Eşimi ve arkadaşlarını öldürenlerin hiçbirine kızgın değilim. O insanları da seviyorum. Rabbim onları yaptıklarından dolayı bağışlasın" açıklaması yapmıştı.

Elbette tüm bunlar acıyla ilgili bütün soruları yanıtladık demek değildir. Derin bir acımız veya bir can kaybımız olduğu zaman biz de ağlıyoruz, uzun bir süre üzülmüyoruz, ancak

umutsuz ve çaresiz değiliz. ‘Neden?’ soruları bir süre aklımızı meşgul edebilir ancak onları tam anlamıyla cevaplayamamak da her şeyin nedenini bilen Tanrı’ya güvenmeyi seçiyoruz. Dahası, sıkıntılarla da övünebiliriz. Çünkü biliyoruz ki bu acılarımızda Tanrı bize çok önemli dersler öğretiyor. Yeri geldiğinde sevecen bir baba gibi bizleri karşılaştığımız bu zorluklarla terbiye ediyordur. Böylece acılar sayesinde karakterimiz zenginleşiyor, yüreğimiz büyüyor, sabrımız artıyor ve umudumuz beliriyor.

Gerçek şu ki acılar ve sıkıntılar, İsa Mesih dünyaya dönene ve her şeyi düzene koyana dek günaha yüz tutmuş bir dünyada yaşamının kaçınılmaz bir yan ürünüdür. Ancak olumsuz şeylerin bizi yıkmasına izin vermek yerine, zorluklar sayesinde daha da güçlenebiliriz ve artık ayakta duracak gücümüz kalmadığında diz çöküp Tanrı’ya sığınabiliriz.

Biri demiş ki, *“Karanlıkta yürürken Tanrı’nın sana ışıқта gösterdiklerinden sakın şüphe etmeye kalkma.”* Bazen çektiğimiz acılara öyle boğulabiliriz ki doğru bildiğimiz her şeyi bir anda unutupuz. O yüzden Yusuf, Eyüp ve İsa gibilerinden öğrendiğimiz bu önemli dersleri sık sık göz önüne getirmeliyiz:

Acının Temel İlkeleri:

1. İlke - Acı çektiğimizde ne olursa olsun Tanrı'nın elini bırakmayalım.
2. İlke - Acı çektiğimizde kötülüğe bir an bile fırsat vermeyelim.
3. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'nın iyiliğini ve hikmetini gözlemleyelim.
4. İlke - Acı çektiğimizde hayata dair beklentilerimizi gözden geçirelim.
5. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'ya kötülükle suçlamaya kalkmayalım.
6. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'nın işini sorgulayarak haddimizi aşmayalım.
7. İlke - Acı çektiğimizde dünyanın orijinal halinin böyle olmadığını hatırlayalım.
8. İlke - Acı çektiğimizde bunda bizim günahımızın da bir payı olduğunu bilelim.
9. İlke - Acı çektiğimizde bunun tövbe etmek için bir fırsat olduğunu bilelim.
10. İlke - Acı çektiğimizde İblis'e uyup yıkılmak yerine Tanrı'ya bağlı olup güçlenebiliriz.
11. İlke - Acı çektiğimizde bu dünyaya değil gelecek dünyaya umut bağlayalım.
12. İlke - Acı çektiğimizde Tanrı'nın kutsal planına dahil olduğumuzu unutmayalım.

Kutsal Kitap'ın tarihinden son bir örneğe bakalım: Halkının günahlarını tekrar ve tekrar gündeme getiren Peygamber Yeremya gelmekte olan Tanrı'nın gazabına ilişkin onları sıkı sıkıya uyarmıştı. Ne var ki günü geldiğinde Yeremya asi halkının başında patlayan korkunç felaketi gözyaşları içinde izlemek zorunda kaldı. Yerusâlim şehrini ele geçiren Babil ordusu tüm öfkesini halkı üzerinde boşalttı; erkek-kadın, çocuk-yaşlı ayırt etmeden herkesi kılıçtan geçirdiler. Dahası Tanrı'nın kutsal tapınağını ateşe verdiler. Bu korkunç manzaranın karşısında yıkılan Yeremya oturduğu yerden âğıtlar yakmaya başladı. Uzun uzun umutsuzca yakındıktan sonra yine de gözlerini Rab'be kaldırır:

*“Ama şunu anımsadıkça umutlanıyorum:
RAB'bin sevgisi hiç tükenmez,
Merhameti asla son bulmaz;
Her sabah tazelenir onlar,
Sadakatin büyüktür.
'Benim payıma düşen RAB'dir' diyor canım,
'Bu yüzden O'na umut bağlıyorum.'
RAB kendisini bekleyenler,
O'nu arayan canlar için iyidir.
RAB'bin kurtuluşunu sessizce beklemek iyidir”
(Ağıtlar 3:21-26).*

Bugün ya da geçmişte çektiğiniz acı ne olursa olsun, bunun Tanrı'nın bilgisi dahilinde olduğuna emin olun. Yaşadıklarınızı görüyor, hatta acılarınızı bizzat hissediyor. Nitekim Tanrı İsa Mesih aracılığıyla acılarımıza gerçek anlamda ortak oldu. Siz olup bitenlere anlam veremezseniz de anlamsız olduğu anlamına gelmez. Yeter ki umudunuzu yitirmeyin. Bugün bizim açımızdan her şey karışık görünebilir ama bir gün her şeyi çok net bir şekilde göreceğimiz kesindir. Şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey sakın olup Tanrı'nın hikmetine ve sevgisine güvenmektir.

Başta Davut'un bir mezmuruyla başladık. Kendisi yeri geldiğinde çok zor günler gördü ve bazen güveni de sarsıldı, ancak günün sonunda geriye bakıp karanlık vadisinden geçerken bile aslında hiç yalnız olmadığını anladı. Şu anki ruh halimizle Tanrı'nın varlığını hissedemezsek de bizi hiç bırakmadığı ve asla bırakmayacağına emin olabiliriz:

*RAB çobanımdır, eksiğim olmaz.
Beni yemyeşil çayırlarda yatırır,
Sakin suların kıyısına götürür.
İçimi tazeler,
Adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder.
Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile,
Kötülükten korkmam.
Çünkü sen benimlesin.*

*Çomağın, değneğin güven verir bana.
Düşmanlarımlın önünde bana sofru kurarsın,
Başıma yağ sürersin, kâsem taşıyor.
Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi
izleyecek beni,
Hep RAB'bin evinde oturacağım.*

Mezmur 23

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

